

Farní občasník

Časopis farního společenství v Otrokovicích

Číslo 6, ročník XIX

neděle 26.10. 2008

Stopy...

Ať jdem kam jdeme, i proti naší vůli po nás vždy zůstávají otisky šlépějí, ozvěny slov, záření myšlenek....

Ať jdem kam jdeme, kéž po nás zůstává vůně úsměvu, dukát štědrosti, duha pokoje....

Možná až po smrti někomu v mlze zasvítlí slunko Tvé pravdivosti, mnozí se zahřejí pod pláštěm Tvé lásky a ve stopách života odvátného naplno rozkvetou růže vděčnosti...

(Mons. Josef Veselý)

„Ještě před týdnem jsme si volali..., ještě včera jsem ji potkala v čekárně u paní doktorky..., před měsícem jsme spolu seděli u kávy..., ještě nedávno jsem ho viděla v televizi...“ a už ho (nebo ji) nikdy nepotkám, nikdy se nepozdravíme... už je na druhém břehu... a neřekne mi, jak mu je....

Právě v listopadu zvlášť myslíme na ty, kteří s námi prožívali společně naše dny, ale i na ty, kteří tu byli daleko před námi. Na ty, kteří v našich životech zanechali stopy. S některými jsme ušli kus cesty, s jinými jen kousek. Některé stopy jsou hluboké, jiné trochu zapadlé...

Kolik už je to lidí z naší rodiny, z okruhu našich známých či přátel, spolužáků, spolupracovníků, spoluobčanů...?

Vzpomínáme, modlíme se za ně, rozsvěcujeme světla na jejich hrobech, no-

síme jim květiny, které mají připomínat krásu nebe. Také tím vyjadřujeme, že k nim máme vztah, že jsme jim za mnohé vděční. Možná litujeme dobra, které jsme jim v životě nestihli projevit, nebo jim nestačili odpustit, usmířit se... Litujeme, že jsme si pro ně nenašli víc času, že jsme je v nemoci nenavštívili, že jsme odkládali napsat dopis..., říct jim, co pro nás znamenají...

Na zemřelé myslíme s nadějí, že se jednou ve věčném domově shledáme.

Ale není to jen prázdná naděje? Mohlo by se to zdát.

„Smrtí je všemu konec,“ řeknou mnozí.

Když však někdo miluje a vydá se za druhého člověka, když slouží, když přes všechna zklamání usiluje o dobro, když i s nasazením života nepřestává konat svou povinnost..., dělá něco, co neztrácí hodnotu, co smrt nezničí!

Bůh sám přichází na pomoc naší lidské slabosti a Kristus nám zvěstuje velikou naději: „JÁ JSEM VZKRŘÍŠENÍ A ŽIVOT.“

Marie Čechová

V blízkosti Toho, komu plně důvěřuji

Je brzy ráno, ještě tma, venku protivně vlezlo, trochu napadaného sněhu a my šlapeme na ranní. Kostel svítí do dálky, sníh je odmetený od vchodu, uvnitř se topí, svíčky plápolají, vše připraveno na mši svatou. To není zázrak od Pána Boha, to je práce pana kostelníka. S panem Janečkem, naším kostelníkem, jsem si povídal o jeho práci.

Jak dlouho už děláte kostelníka?

Tady u Vojtěcha už pár let, ani nevím. Tak od roku 2001.

Pamatuju si, že když jsem byl ještě kluk, v Kvítkovicích zvonil na zvony člověk vám podobný. Pletu se a bylo to jinde, nebo jste to byl také vy?

Tak to jsem byl já. Tam jsem byl od roku 1975. Začínal jsem za otce Frélicha, pak byli další, Šíma, Kupka, Jašek a mnoho jáhnů.... Se všemi jsem se domluvil.

Jako kostelník jste se musel setkat s mnoha vysoce postavenými lidmi v církvi, v arcidiecézi.

Ano, znám se třeba s arcibiskupem Graubnerem. Bydleli jsme spolu na internátě, než šel studovat. Ve Strážnici jsem chodil do školy s jeho bratrem Oldřichem a sestrou Marií.

Takový kostelník musí být docela odborník na liturgii.

(Smích) Ano, ale dnes už je to jednodušší. Máme Liturgický a pastorační kalendář a tam si najdu vše, co potřebuju pro přípravu kostela. Po třech letech se to opakuje, za ty roky se to člověk naučí.

Mnozí si myslíme, že kostelník je ten, kdo chodí s kasičkou po kostele. Ale to asi nebude jediný. Co vše obnáší práce kostelníka?

Kostelník musí otevřít kostel, musí tu být zkrátka dřív než lidé. Aby nečekali. V neděli o hodinu dřív, ve všední den tak

45 minut přede mši. Musí všechno nachystat: misál, lektionář, v něm najít čtení, přímlyvy, obětní dary, také připravit oltář, oblečení pro kněze. A zapálit svíčky.

Také by měl zorganizovat lidi, kdo pone-se dary a kdo bude číst, ale to se teď už u nás bude dělat jinak.

Po mši svaté musím všechno posklízet. Pater Jašek říkával: Po mši svaté by nemělo zůstat nic roztahané.

Zkrátka je toho moc. Otec Jašek mně dokonce sepsal povinnosti kostelníka.

(Společně do nich nahlížíme, píše se tam např. „Kostelník je podřízen jen knězi a plní své povinnosti dle dále uvedeného řádu. Povinni jej poslechnout jsou všichni přítomní, zvláště ministranti a lektorů. Kostelník nemá vše dělat sám. Má co nejvíce zapojovat i ostatní...“)

Vy strávíte v kostele víc času než pan farář.

To určitě.

Už si vás ním někdo spletl?

Jedině cizí se občas ptají, ale nechodím oblečený jak farář, takže ne.

Co vám nejvíc práci ztěžuje a čím bychom vám my farníci mohli pomoci?

V našem kostele máme v suterénu WC. Vadí mně, že lidé jdou a nezhasínají po sobě. Z kostela dolů k WC je asi 10 zárovek. A lidé to nezhasnou. Doma by si to nedovolili. Vadí mně, že se plýtvá elektrickou. Zamyslete se nad tím a zhasínejte.

Když lidé nesou obětní dary, ať mi to přijdou říct. Já to potřebuju přede mši vědět, abych se podle toho mohl zařídít. Totéž by mělo platit pro lektory, kteří budou číst.

Lidé se v kostele baví. U sakristie vzadu

je to dobře vidět. Už se na to dvakrát upozorňovalo: nebavte se v kostele. Pěkně to řekl otec nedávno: Jděte ve jménu Páně nebo jděte sami se sebou. V kostele si nevyprávějte, vykládat si můžete venku. Jiná věc je, když někdo dojde s dotazem za mnou nebo otcem Josefem. Nemůžeme ho odmítnout, to by bylo neslušné.

Tady dole to máte vše na očích a pod kontrolou. Ale co na kůru?

Na kůru není problém. Ve všední den tam skoro nikdo nechodí, jedině v neděli je tam víc lidí. Navíc tam mám telefon, takže se můžeme s varhanicí domluvit.

Mluvil jste o zhasínání. Provoz takového komplexu budov (kostel, přílehlé místnosti a fara) musí být dost drahý. Doma si všichni hlídáme inkaso. Platíme dva, čtyři tisíce, někdo i víc. Kolik dělá pomyslné měsíční „inkaso“ kostela?

(Počítáme společně.) V energiích to dělá skoro 18 tis. měsíčně. 18 tisíc korun zaplatíme každý měsíc za vodu, plyn a elektřinu. Jen v kostele vyteče za měsíc z kohoutků 18 kubiků vody, což je přes 1000 Kč. To je voda, který se spotřebuje v suterénu na WC, na zkouškách sborů, na akcích pro děti, mládež, na společných setkáních apod. Električka dělá asi největší částku a měli bychom se zamyslet nad její spotřebou. Někdy vidím, že celý suterén je otevřený, svítí se tam, topí se tam a jsou tam dva lidi, kteří si tam jdou zahrát nějakou hru. Není to moc efektivní.

Mluvili jsme o tom, co vám vadí. Ale co vás na vaší práci těší?

Že jsem blízko svatostánku a v blízkosti Toho, kterému plně důvěřuji ve všem. Jsem rád, když můžu lidem pomoci a poradit.

*S kostelníkem Zdeňkem Janečkem
rozmlouval Pavel Ludvík*

Jak být svatý

Loni touto dobou měl FOM zajímavý úvodník o cestě ke svatosti. Mnozí, zejména mládež, však chápou slovo svatý jako nějakou ostudu, jako něco nepatřičného: To by mi tak ještě scházelo! Zajímavý návod, jak se stát svatým, visel na konci prázdnin ve vývěsce na Velehradě. Podle něho je být svatý velmi všední věc....

Zkus to!
Zapomeň 60 vteřin na svou nenávisť
nemysli 60 vteřin na peníze,
nech 60 vteřin mluvit své svědomí,
postav se 60 vteřin proti válce,
bojuj 60 vteřin proti své zbabělosti
děkuj 60 vteřin za zdraví a denní chléb,
měj 60 vteřin někoho rád.

Zkus to!
Začni pomalým krokem, zkus to!
Zítřka to už budou dvě minuty,
dvě minuty bez závidění, bez sobectví,
dvě minuty zápasu, dvě minuty vděčnosti,
dvě minuty lásky.
Pamatuj, že po druhé minutě následuje třetí, čtvrtá
Neříkej, že je to příliš těžké.
Zkus to. Ne zítřka, ne potom, ale dnes.

Symbolika adventního věnce

V adventním čase má mnoho lidí doma adventní věnec. Ačkoli je tato dekorace určitě slavnostní a oživuje svátky, má také velikou symboliku, kterou mnoho lidí vůbec nezná.

Adventní věnec má vždy tvar kruhu. Protože nemá ani začátek, ani konec, je symbolem Boha, který je věčný, bez začátku i bez konce. Adventní věnec je vždy udělaný z jehličí. Tyto větve jsou stále zelené, stále živé. Symbolizují Krista, který pro nás zemřel, ale který vstal z mrtvých a nikdy už nezemře. Zelené větve také symbolizují naše nesmrtelné duše. Kristus přichází na tento svět a dává nám věčný život. Jehličím jsou propleteny červené cesmínové plody (bobule). Vypadají jako velké červené kapky krve. Symbolizují krev, kterou Kristus prolil za celé lidstvo. Připomínají nám, že Kristus přišel na tento svět, aby nás svou smrtí vykoupil. Skrze Jeho prolitou krev máme věčný život.

Věnec má čtyři svíce, tři fialové a jednu růžové barvy. Ty symbolizují čtyři týdny adventního období. Každý den nám liturgie ve starozákonních čteních vypráví o tom, jak Židé očekávali Mesiáše, a evangelia nás začínají uvádět do symbolů vánoční události. Na začátku adventu se zapaluje jedna svíce a každý týden přibývá další. Světlo věnce vzrůstá každý týden tím, že je zapálena další svíce, což nám připomíná, že čas narození Světla světa se blíží. Tak mohou naše duše pohořlivěji růst v lásce a v očekávání toho, že s příchodem Krista jako malého dítěte přichází období milosti.

Barva čtyř svící má také symboliku. Fialové svíce (a stejně tak i fialové stuh) mají zdůraznit ducha kajícího a obrácení.

Fialová barva nám připomíná, že advent je období přípravy, ve kterém bychom se měli duchovně připravit tak, aby naše duše mohla přijmout Krista o Vánocích. Růžová svíce se rozžihá o třetí naděli adventní, která se nazývá „Gaudete“. „Gaudete“ je latinské slovo pro radost, symbolizuje prvek radosti uprostřed naší přípravy v duchu kajícího a obrácení a upozorňuje nás, že vánoční radost už je téměř zde. Růžová barva se získává smícháním červené a bílé. Bílá znamená radost, kterou slavíme o Vánocích. Červená barva pak symbolizuje lásku, se kterou Bůh Otec posílá svého Syna na svět. O Vánocích jsou všechny čtyři svíce nahrazeny bílými - náš čas přípravy minul a my vstupujeme do veliké radosti.

Naspodu každé svíce nebo ve věnci samotném může být modrý kalíšek. Modrá barva nám připomíná Pannu Marii, Matku Boží, která Ježíše nosila ve svém lůně a zrodila ho celému světu právě o Vánocích.

Adventní věnec by měl být umístěn na čelném místě v kostele. Mnoho rodin má malý adventní věnec doma. Tato skutečnost připomíná rodinám jejich spojení s farní obcí. Svíce se zapalují před hlavním jídelním stolem, kdy se celá rodina společně shromáždí. Nová svíce se zapaluje pokud možno v neděli, první den nového týdne, před hlavním jídelním stolem. Společenská, které prožíváme u společného stolu, nám připomíná naše farní společenská u stolu našeho Pána, okolo kterého se shromažďujeme každý týden, abychom spolu s ním slavili oběť mše svaté a přijímali chléb Pána, který je výživou pro naši duši.

*Převzato z Katechetických listů.
s. Siarda Trochtová*

Stručná liturgika

Co znamená, když klečíme?

V předminulém čísle občasníku byla řeč o postoji stání při mši svaté, vzpomínáte? Dnes se krátce zamyslíme nad klečením. Myslím, že klečení je velmi srozumitelným a „čitelným“ postojem: kdo klečí, ten si je vědom, že ho hřích srazil k zemi. Klečení je tedy výrazem pokání, pokory a lítosti před dobrým Bohem, který nám touží dát své odpuštění a lásku.

Klečení je také projevem osobní modlitby: Ježíš se modlil v kleče (Lukáš 22,41), dále třeba Štěpán (Skutky 7,60), Petr (Skutky 9,40). Klečení je také výmluvným výrazem klanění: klaníme se Ježíši, který se za nás znovu a znovu při proměňování na oltáři obětuje svému nebeskému Otci. Klaníme se mu při společné nebo soukromé adoraci (nevadí, jestli není vystaveno Ježíšovo Tělo na oltáři, Pánu Ježíši je milé naše klanění vždy). Vzor můžeme vidět v klanění mudrců před novorozeným Ježíšem. Vždyť před velkým Bohem jsme malí a připadá nám samozřejmě, že před ním nemůžeme stát s pýchou v srdci. Klečící člověk praví: „Můj veliký Bože...“ Klečící zvěstuje celou svou osobou velikost svého Pána.

Klečením při modlitbě také naznačujeme vroucnost své prosby (starší z vás si možná vzpomenou, že na začátku hymnů k Duchu svatému se dříve poklekalo: byl to právě projev naléhavé prosby o Ducha svatého).

Po vzoru Ježíše Krista konali první křesťané modlitby vkleče; v radostné době velikonoční a v neděli se modlili stojíce (tak je to dosvědčeno už ve 2. stol.). Při některých modlitbách vyzýval jáhen věřící k pokleknutí starobyloou výzvou

„Flectamus genua“, což se v liturgii někde zachovalo dodnes, např. při velkopátečních přímluvách.

Z toho, co jsme řekli na začátku, plyne, že klečení je naprosto přiměřené např. u zpovědi: při svátosti smíření vyznáváme hříchy Bohu a klečení, jak jsme zmínili, je znamením lítosti, bez níž je svátost smíření nemyslitelná (ale nic nám nebrání využít při zpovědi možnost si sednout, je-li k tomu zpovědnice vybavena).

Při mši svaté si klekneme ihned po zpěvu „Svatý, svatý, svatý Pán“ a klečíme až do „Amen“ před modlitbou Otče náš. (Kdo při mši stojí mimo lavice, poklekně ve chvíli, když kněz vztahuje ruce nad dary se slovy např.: „Proto prosíme, sešli rosu svého Ducha...“ a vstane po odpovědi lidu na výzvu „Tajemství víry“.) Potom poklekneme po pozdravení pokoje a klečíme až do přijímání kněze. Pak můžeme klečet po svém svatém přijímání.

Při velkých slavnostech se nám může stát, že pro množství lidí není možné mimo lavice klečet: v takovém případě zůstaneme stát a ve chvíli, kdy kněz pokleká (dvakrát při proměňování a jednou během zpěvu „Beránku Boží“) se hluboce skloníme. (Staří a nemocní, kterým dělá klečení potíže, mohou samozřejmě sedět.)

Myslím, že kdo bere svůj vztah k Bohu vážně, bude se také dívat na to, jak svým klečením (a to platí o všech postojích a úkonech) vyjadřuje vztah k Bohu. Je poněkud komické vidět mladého člověka v plné síle, jak při proměňování klečí na jednom kolenu a opírá se

o sloup kůru a druhou ruku o podlahu. O samotném úkonu prostého pokleknutí bude řeč později, když si řekneme, kdy a proč poklekat nebo se uklonit.

Klečení by nás mělo naplnit radostí: vždyť kdo se ponižuje, bude povýšen. A pokorným Bůh vkládá do srdce moc

vidět jeho svatou tvář.

„Pojďme a v úctě se klaňme, klekněme před Pánem, svým Tvůrcem! On je náš Bůh, my jeho národ, my jsme ty ovce, jež on pase“ (z žalmu 95,6-7).

Štěpán Horký

Rok Bible

Skončil už před prázdninami?

Tak nějak by mohl znít titulěk článku v bulvárním tisku, v kterém by jeho autor na základě prolístování Farních občasníků hodnotil Rok Bible v naší farnosti. Je to mu ale opravdu tak?

Na začátku byla představa, že ve FOMu by se Rok Bible projevil větším množstvím příspěvků, v nichž by jejich autoři dokumentovali svou vlastní zkušenost s Biblií. Určitě se u nás najde pár jedinců schopných hlubšího rozboru nějaké části z Bible. Je mezi námi mnoho zkušených čtenářů Bible, kteří ji nebo její část dobře znají a byli by schopni napsat o své zkušenostech s ní. A pro množství těch, kteří nějaký text nejsou schopni napsat, tak právě pro ně byly určeny biblické citáty – který verš z Bible mne oslovil a proč. Starší tak mohli dát příklad mladším, rovněž se dalo napsat o akcích, které k roku Bible proběhly v naší farnosti či děkanátě. Námětů bylo mnoho.

Zpočátku vypadal Rok Bible ve Fomu nadějně, mnozí reagovali nadšeně a rychle. Roku Bible však brzy došel dech. Jedinci schopní rozboru Bible odmítli nebo se neozvali. Pravidelných čtenářů, kteří by napsali o svých zkušenostech s Biblií, také nebylo mnoho a citáty z Bible zašly na úbytě. Nepomohly výzvy, upozornění, prosby, ani osobní ani hromadné.

V naší farnosti působí různé skupiny, které s Biblií nějakým způsobem programově pracují. Bible je dokonce v názvu jedné pravidelné akce. Odhadem jsou mezi námi desítky těch, co se studiu Bible více věnují, ale neozvali se – a to mrzí ze všeho nejvíce.

Ti, kteří napsali, kteří věnovali čas předání svých osobních zkušeností, kteří – ti si zaslouží obdiv a poděkování. Pán-Bůh zaplat'.

A tak se zdá, že až na výjimky naše farnost nečte Bibli. A když čte, tak nemá zájem přispět svou troškou do občasníku. A když má zájem, tak to neumí napsat. A když to umí napsat, tak se jí nechce. A když...

Je tomu ale opravdu tak?

Pavel Ludvík

Co vás zaujalo v Bibli

Jeden z posledních vzkazů k roku Bible, který dorazil do redakce:

Kol 3, 21 - „Otcové, nedrážděte svoje děti, aby neztrácely odvalu.“

(Překladů je více, ale tento se mi líbí nejvíce)

Důvod: Je to aktuální - pro MĚ a DNES - ani včera, ani zítra, DNES - každý den.

Svatá Cecílie má svátek

Hudba uvolňuje ducha a okřídluje myšlenky. (F. Nietzsche)

Dne 22. listopadu máme milou příležitost oslavit památku svaté Cecílie, patronky všech hudebníků. A proč právě jich?

O sv. Cecílii nevíme nic určitého. Pravděpodobně žila ve 3.století v Římě. Podle legendy to byla křesťanská dívka vznešeného původu, která v den svatby obrátila svého snoubence na víru. Oba se zavázali slibem čistoty a posléze zemřeli mučednickou smrtí. Jelikož při zvucích svatební hudby prý Cecílie v duchu zpívala písně chvály Bohu, byla koncem středověku prohlášena za patronku hudebníků. Podle jiné verze se to stalo proto, že zatímco při mučení křičela bolestí, v srdci zpívala chvály Pánu.

V nejstarších dobách byla zobrazována zvláště ve sboru svatých panen - mučednic s knihou a palmou nebo také s lampou, holubicí, mečem, později s ranou v hrdle. Od 19. století však bývá zobrazována hlavně s hudebními nástroji.

Ráda bych tedy právě v těchto dnech popřála nám všem, aby nám, i na přímluvu sv. Cecílie, hudba byla blízkým komunikačním prostředkem „mezi nebem a zemí“ - ať už při jejím samotném provádění či „pouhém“ poslechu.

Kéž je nám zdrojem okamžiků, které se vrývají hluboko do paměti a které stojí za to navzájem sdílet a předávat dál.

Svatá Cecílie, pomocnice muzikantů v nebi, nosila stále ve svém srdci Kristovo evangelium. Kéž i nám pomáhá je s láskou žít.

Lenka Kvěťáková

My všichni a chrám Páně

Svelkým zájmem jsem si přečetla články o dětech v kostele. Nenašla jsem v nich ale to, co považuji za klíčové stanovisko ke vztahu k Pánu Bohu, a to sice vznešenost, úctu a slávu. Sama jsem bývala velmi nezbedné dítě. Zlobila jsem a žádný vzdor mi nebyl cizí. Ale v chrámu Páně jsem tyto způsoby zcela odkládala. Čím to asi bylo?

Měla jsme to štěstí, že jsem vyrůstala v obci, kde je krásný gotický chrám. Bylo to v 50. letech v pohraničí. Když jsem vstoupila do kostela, dýchala na mě atmosféra vznešenosti a krásy. To samo o sobě působilo jako konejšivá náruč. Ten chrám dokázal uvést přítomné do uctivého postoje. Každý se bál být neuctivý nikoli ze strachu, ale proto, aby narušil tu „pohodu“.

Paní varhanice měla hudební vzdělání na vídeňské konzervatoři a „její“ hudba – to byla vznešenost sama. Lidé z vesnice zpívali pod jejím vedením jako „andělé“. Bylo to nádherné.

Vyčítáme dětem, že ruší, ale začněme u sebe. Do chrámu Páně chodíme často s malou úctou. Vůbec si neuvědomujeme, Kdo v něm na nás čeká. Často jsme ochotni si tzv. „sednout na zadek“ před někým vysoce postaveným zde na zemi, ale před NÍM, který pro nás udělal první poslední, děláme klidně cokoli.

ON se nechal ubít k smrti, udělal to, co by nikdo z nás dobrovolně neudělal. Každý se většinou snaží nepřijemný kříž setřást, trestům za hříchy se vyhnout.

Domnívám se, že kdybychom své chování přehodnotili přes takovou Veličinu, Krásu, Vznešenost a především Lásku, jakou je náš Pán Otec, Syn i Duch Svatý, tak bychom v chrámu Páně ani „nedýchali“, jen se pokorně modlili a s úctou naslouchali. Chrám Páně je totiž jedinečné místo na zemi. Není to koncertní síň, kulturní dům ani divadlo. Je to dům modlitby.

Zdeňka Mazáčová

Farní zprávy

Křty, svatby a pohřby za poslední období:

Křty: Adéla Ludmila Lhotská, Mikeila Jana Goišová, Martin Matesko, Natálie Kolajová, Alena Klabalová, František Zaoral, Tereza Meravá, Adéla Marie Krčmová

Svatby: Petr Tomšů – Petra Mikulková, Antonín Borýsek – Ludmila Kvasnicová

Poslední rozloučení: Jana Kojetská, Josef Deneš, František Tomeček, Marta Helena Krčmářová, Rostislav Matějíček, Vladislav Prudek, Jan Nevařil

Slavnost Všech svatých a Památka zesnulých

Ve sobotu **1. listopadu** slavíme doporučený zasvěcený svátek - slavnost Všech svatých. Mše sv. je jako obvykle ve farním kostele sv. Vojtěcha v 18 hod.

Na neděli **2. listopadu** připadá Vzpomínka na všechny věrné zemřelé a odpoledne se koná dušičková pobožnost na hřbitově v 15.15 hod. (po příjezdu autobusu).

V dušičkovém týdnu **od 1. do 8. listopadu** je možno získat pro duše v očistci plnomocné odpustky. Tři obvyklé podmínky jsou přijmout v ten den sv. přijímání, být po zpovědi v milosti posvěcující a pomodlit se na úmysl Sv. otce. K tomu 1. a 2. listopadu patří návštěva kostela s modlitbou Páně a vyznání víry, případně v období 1. – 8. listopadu návštěva hřbitova s modlitbou za zemřelé.

Bohoslužby v zimním čase

Se změnou času od 26. října jsou večerní bohoslužby v pondělí, ve středu a v pátek v 18 hod. a v Kvítkovicích ve čtvrtek v 18:30 hod. V sobotu večer zůstává čas v 18:30 hod.

Aktuálně z jednání pastorační rady

n Poděkování patří všem, kdo se zapojili do brigády v sobotu 13. září a kdo v dalších dnech dokončili nátěry oken na kostele.

n Od ledna 2009 se budou jednání pastorační rady konat vždy první pondělí v měsíci.

n Prožívání doby adventní pro děti i pro dospělé bude vycházet z I. Kor 9, 24-26. Děti budou v pátek a v neděli na začátku mše přicházet v průvodu k oltáři a ponесou rozžaté lampičky, které si samy vyrobí. Výzva pro dospělé na každý týden bude otištěna na záložkách do bible.

n Rozpis čtení pro lektory je do 16. 11. 2008 zveřejněn na nástěnce. Každý, kdo má zájem číst, může nechat kontakt v sakristii, poté bude osloven a zapsán do databáze lektorů.

Kdy vyjde další Farní občasník?

Další číslo Farního občasníku vyjde v neděli 14. prosince 2008. Jeho uzávěrka bude 30. listopadu 2008. Redakce děkuje všem autorům příspěvků v tomto čísle a těší se na další články, názory a náměty. Můžete je v písemné podobě předat komukoli z členů redakce nebo poslat elektronicky na adresu obcasnik@volny.cz.

Akce:

- V sobotu 13. 12. 2008 se uskuteční adventní duchovní obnova pro manžele. Duchovní obnovu povede P. Pavel Stučka.
- V neděli 16. 11. v 15.00 hod. bude uspořádán koncert skupiny Paprsky.
- V sobotu 6. 12. se uskuteční Mikulášská besídka.
- V neděli 14. 12. je v plánu další farní setkání.

Plán materiálních potřeb farnosti, který sestavila ekonomická rada:

- n Náhrobek kněžského hrobu.
- n Vytápění suterénu: při poklesu teploty na 16 stupňů C.
- n Budování hřiště
- n Oprava lavic na kůru v Kvitkovicích nebo jejich oprava.
- n Nová dlažba kolem kostela.
- n Oprava venkovních dveří v kostele sv. Michaela.
- n Vymalování suterénu: je třeba speciální barva na sanační omítku.

Další jednání pastorační rady se uskuteční v pondělí 24. 11. 2008

Nové [www stránky farnosti](http://www.farnost.otrokovice.cz) a diskusní fórum

Od září 2008 má naše farnost nové [www stránky](http://www.farnost.otrokovice.cz) (<http://www.farnost.otrokovice.cz>). Náměty a připomínky k FOMu i k obsahu stránek samotných zde můžete psát do nově zřízeného diskusního fóra.

Zprávy z farnosti

Dětská pouť na Velehrad - procesí našich dětí

Naše pout' do Medžugorje

Medžugorje – kdo o ní neslyšel? Asi málokdo. Panna Maria nás zve do Medžugorje, aby nás posílila ve víře, ve vytrvalosti v modlitbách růžence a prohloubení těchto modliteb, aby to byly opravdu modlitby srdcem. Dále nás povzbuzuje, abychom se co nejčastěji účastnili mše svaté a plně ji prožívali, přijímali pravidelně Tělo Páně, denně četli Písmo svaté, postili se ve středu a v pátek o vodě a chlebu a měsíčně přijímali svátost smíření. Říká: Drahé děti, vzrůstajte den po dni modlitbou stále blíž k Bohu.

Co se nejvíce dotklo našich srdcí? Modlitby růžence před mší svatou – přerušované chvílí ticha při pravidelném zjevení Panny Marie v 18.40 letního času, výstupy na Podbrdo s modlitbami růžence nebo na Križevac s modlitbami křížové cesty, přítomnost na Podbrdu při mimořádném zjevení nebo přímé setkání s ním a vyslechnutí jeho svědectví, setkání s otcem Zovkem, sestrou Deborou, modlitby u hrobu otce Barbariče nebo u sochy vzkříšení Krista, růžence světla s nádhernými mozaikovými zastaveními nedaleko chrámu, odpočinek s modlitbou a vzpomínkami na naše drahé zesnulé, na vyhrazeném místě za kostelem, noční pohled na osvětlené Podbrdo a na kříž na Križevaci, ve kterém je uložen kousek dřeva z kříže, na kterém umíral Ježíš Kristus. Každý z nás by popsal jiné zážitky.

Sestra Debora mluvila velmi poutavě, mimo jiné také o síle modlitby. Vzpomínala na své dětství a problém v jejích rodině – sejit se jednou denně ke společné modlitbě růžence. Maminka byla vytrvalá a neústupná – společný čas pro modlitbu se našel. Byla to velká síla, modlitby pomáhaly uzdravovat a také přivedly Deboru a její sestru k řeholní

službě a jeden z bratrů se stal knězem. Sestra Debory nám doporučuje zavést v našich rodinách každý den pravidelnou společnou modlitbu růžence.

Atmosféra při mimořádném zjevení Panny Marie je vždy neopakovatelná. Tentokrát bylo oznámeno zjevení na Podbrdu

pro vizionáře Ivana a všechny poutníky. Stovky světýlek se mihotají před ohlášenou noční hodinou. Panna Maria opět přijde na Podbrdo., zjeví se Ivanovi a předá mu poselství pro všechny věřící. Každý, kdo jen trochu může, „musí“ na Podbrdo, jde, klopýtá kamenitou cestou do kopce, pokud má dobrou svítlnu, jde to lépe. Kdo nemůže nahoru, zůstane alespoň u Modrého kříže, kde se Panna Maria také někdy zjevuje. Všichni s připojují k modlitbě růžence, kterou je slyšet z Podbrda. Modlitba je hluboká, přesto se sem tam objeví netrpělivost. A náhle nastane naprosté ticho, je úplně bezvětrí, někdo však cítí lehký vánek – nepatrný jako pohazení, jiný nádhernou vůni... Panna Maria je tady, přikrývá nás svým pláštěm, zvláště nemocné a trpící, vyzývá nás k modlitbě.... děkuje nám všem, že jsme její pozvání přijali. Nechce se nám odcházet. Sebereme kamínek na památku tohoto prožitku. A zase blikají stovky světýlek.

Děkujeme ti, Panno Maria, za Tvé pozvání, za Tvou přítomnost a Tvé poselství, za to, že jsme mohli být přítomni. Děkujeme za všechny dny prožité na místě, které sis Ty vybrala. Jsme posílení, upevnění ve víře. Naše předsevzetí plnit Tvá přání jsou velká. Prosíme Tě, pomáhej nám, ať se nám daří je plnit, ať naše pout' nese ovoce.

Ovoce této pouti přichází. Jsou to společné modlitby v rodinách, kde to dříve nešlo. Radujme se. Chvála Kristu a Marii.
Květa Mrazíková

Setkání mládeže v Sydney

Filipínci, Francouzi, Poláci, Ugandané, Mexičané, Češi... a mnozí další a další přiletěli v červenci 2008 na vzdálený kontinent Austrálie z jednoho jediného důvodu – protože je tam pozval Svätý otec. 200 tisíc mladých z celého světa přišlo prosit na australskou pevninu o Ducha svatého, jak je k tomu vyzývalo motto setkání: „*Dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí a budete mi svědky.*“ (Sk 1,8)

Většina poutníků absolvovala program rozložený do 3 týdnů: předprogram v místních farnostech (Češi v Melbourne) – setkání v Sydney – cestování po Austrálii (Sydney a okolí).

Již ve farnostech, kde jsme byli přijati s velikou pohostinností a otevřeností, jsme se mohli díky mším a adoracím připravit duchovně na setkání. To začalo v pondělí 15. července, kdy se všichni účastníci přepravili do Sydney. Na českou skupinu však čekalo menší překvapení v podobě NEpříjezdu velké části jejich zavazadel, na která mnozí čekali téměř celou dobu setkání...

Na přání papeže byla první část týdne věnována především katechezím o Duchu svatém, které probíhaly v národnostních centrech. Odpoledne pak bylo možno vybrat si z celé řady nejrůznějších koncertů, přednášek, divadel a dalších aktivit, které už k takovému setkání patří. Příjezdu Benedikta XVI. jsme se dočkali ve čtvrtek, po té co navštívil vládu, v níž se omluvil za některé chyby, jichž se dopustila církev v Austrálii.

Vrcholem setkání byla sobotní vigilie, jež se odehrávala na stadionu Randwick. Vzhledem k zimnímu a deštivému počasí během týdne (v Austrálii je v červenci zima!) jsme trochu s obavami očekávali tuto noc venku. Kvůli papežově příjezdu se meteorologové dokonce neodhodlali

počasí předpovědět a k naší velké radosti to byla nejteplejší noc celého týdne. Při vigílii se s námi několik mladých podělilo o své svědectví života z darů Ducha svatého (mezi nimi i jedna Češka!) a byli nám představeni biřmovanci, kteří pak obdrželi Ducha svatého při nedělní slavnosti. Také krátká adorace v papežově přítomnosti a za naprostého ticha navzdory tisícovým davům byla velkým zážitkem.

Vše vyvrcholilo nedělní mší svatou, na které nás už bylo zhruba půl milionu.

Celé setkání se neslo v radostném a přátelském duchu a kromě nezapomenutelného zážitku jsme odlétali domů s vědomím, že bez ohledu na národnost či rasu všichni lidé touží v hloubi svého srdce po duchovních hodnotách a že církev je jedna velká rodina, ve které Duch svatý působí v každé době a „...až na sám konec země.“

Na viděnou v Madridu!

Lucy Miklošková

Vtip z Melbourne

Papež přiletěl do Melbourne a když jej má řidič odvézt, povídá mu: "Synu, prosím tě, nepustil bys mne k volantu? Moc rád jezdím a v Římě mě ceremoniáři nenechají." Řidič si uctivě vyměnil místo a Svätý otec se s úsměvem rozjel ještě dřív, než jej řidič upozornil, že se tu jezdí vlevo.

A jako z udělání je zastaví policejní hlídka. Policista přistoupí k limuzíně, ale když vidí papeže, zkoprní. „Pardon, já si napřed zavolám,“ hlesne a zapne vysílačku. „Šéfe, mám problém.“ „Copak, Johně?“ „Zastavil jsem auto, jelo v protisměru a nevím, jestli jím můžu dát pokutu?“ „Hele Johně, zákony jsou pro všechny stejné.“ „Ale šerife, je to někdo s moc vysokým postavením.“ „No tak Johně, kdo to je, že mu nemůžeš uložit pokutu?“ „No, šéfe, nevím to jistě, ale uvaž sám, řidiče mu dělá papež.“

Fotoreportáž z brigády na kostele

Zvedáme lešení...

Pan Vyoral: Děvčata, abyste se z toho výklenku pak dostaly ven!

Pan Vyoral: "Jééé, další holky navrchu. To bude dnes sebevrahů..."

Otec Josef: "Já zajdu na faru pro oleje..."

Pan Vyoral: "Jako na poslední pomazání? Tak to jděte..."

Pan Vyoral: "Holky, hlavní zásada zní - vždy se začíná pracovat od toho nejhoršího!"

Pan Vyoral: "Co to děláš? Jsi neposlušná, když jsem říkal, že si první musíš na pracovišti uklidit, než začneš natírat? Takový nepořádek! Jak bys to udělala, kdybys to samé dělala doma?"

Daniela: "Asi stejně."

Pan Vyoral: "Opravdu? To jste teda pěkně nepořádná rodina...!"

Pleteme pro malomocné

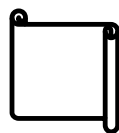
Když víme, že pleteme pro nemocné lidi, zajímáme se o to, aby obdrželi útěchu umírajících. Nabízená smírná oběť pomůže, aby Bůh duše zachránil. Kdo se modlí a obětuje, zachraňuje duše: Ježíši, pokryj svou drahocennou Krví celý svět, obmyj ho ode všeho kalu hříchu a obnov skrze Ducha svatého. Amen.

V září jsme odeslaly 182 obvazů a vrácené cívky. Nakoupily jsme bavlnu za 1000 Kč a 100 Kč jsme daly p. Výletovi za odvoz. 8. října t.r. jsme odeslaly Nadaci sv. Františka z Assisi do Brna z Vašich milodarů 650 Kč. O prázdninách

se svým vnukem přijala na návštěvu z Likavy u Ružomberka paní J. Hromiaková. Přivezla 47 kusů vlastnoručně upletených obvazů. Máme pomocnici a příznavkyni i v zahraničí. Vřelé díky!

Díky všem Vám, kteří pomáháte svými peněžními dary uskutečnit snahu pletářek, aby se jejich práce a radost, že pomáhají nemocným, dostala k těm, kteří to potřebují. Zaplať Vám všem Pán Bůh.

M. Šmiková a M. Knápková

Z vyprávění diakona Patrika

Ve dnech 10. až 12. 10. pobývali v naší farnosti bohoslovci ze Spišské Nové Vsi. U nás bydlel jáhen (diakon) Patrik, vynikající vypravěč, který nás zahrnul množstvím humorných historek a vtipů. Některé vám nabízíme:

< Keď som prvýkrát prišiel do Česka, miestni nevedeli, čo to u nás znamená diakon. Tak som sa im to snažil vysvetliť: „Keď postúpim do vyššieho ročníka, vysvätia ma za diakona, ale ešte nebudem kňazom.“. Pochopili a zvolali: „Aha, u nás se ti bude říkat bratře jáhne!“ „Aké jahně?“, hovorím.

< Veľa ľudí si myslí, že bohoslovci, diakoni a kňazi sú nejakí nadľudia a že nemajú normálne ľudské potreby. Raz som prišiel domov na Veľkú noc a išiel som na spoveď. Postavil som sa do radu a čakám. Okamžite sa rozšírila šuška, prečo tam stojím. Hovorím im: „A to si myslíte, že diakoni sa spovedať nemusia?“.

< Bol som vysvätený za diakona a prvý raz som pricestoval domov. Teta, ktorá ma poznala od mala, mi začala vykať a oslovovať ma pán diakon. Hovorím jej: „Teta, ste normálna?“.

< Jeden farár mal chyžnú, ktorá sa o neho starala veľmi dlho. Snáď dvadsaťpäť rokov. Raz ochorela a pán farár musel ísť do obchodu kúpiť toaletný papier. Predavačka sa veľmi divila: „Viete, ja som vás to nikdy nevidela nakupovať, tak som si myslela, že vy kňazi to nepotrebuje.“

< Prestavovali sme seminár a potrebovali sme nové sociálne zariadenia. Prišiel remeselník a náš predstavený mu ukazuje, kde čo má byť. Predstavený mu hovorí: „Tu by mali byť tri sprchy, tu vpravo štyri záchody a vedľa pisoára.“ Remeselník hovorí: „Ja som si myslel, že tu majú bývať bohoslovci.“

< Raz som sobášil jednu dvojicu a pozvali ma na hostinu. Keď som prišiel do sály a posadili ma k stolu, všetko stíchlo a nikto sa neopovážal prehovoriť. Prišiel za mnou svadobný otec a spýtal sa ma, že či by som sa nehneval a že či by mohli pustiť hudbu. Hovorím im: „Prosím vás, prečo nie? Keď sem prídem diakon, to znamená, že sa nemôže hrať?“. Ešte na strednej škole som súťažne tancoval a ako hrala hudba, len tak so mnou šklbalo. Nakoniec som to nevydržal a požiadal som o tanec staršiu pani, ktorá sedela vedľa mňa. Všetci sa pozerali s otvorenými ústami, že diakon tancuje. Nakoniec sa o mňa div divúci nepobili a len viem, že jedna staručká pani, bolo jej aspoň osemdesiat, kričala: „Ja tiež, ja tiež!“

Po nedelňím obedě jsme upozorňovali Patrika, že bychom už měli jít, že představení už budou čekat u autobusu. Rozohnil se: „Počkajú! To je naše stretnutie, nás seminaristov, oni sa musia prispôbiť!“

Zaznamenali Ludvíkovi ml.

Pár slov k ministrantům

Se začátkem našich oddílových schůzek je letos, stejně jako v každém roce spjata jedna důležitá oblast – ministrantská služba u oltáře. I letos se chceme společně učit zdokonalovat v ministrantských znalostech a dovednostech a vést tak naše kluky k ještě lepší a horlivější službě našemu Pánu u oltáře.

Od konce září se znovu naplno rozběhla naše soutěž o nejlepšího ministranta. Kluci už mají zase rozepsané své ministrantské služby, které se snaží ve všední dny i o nedělích plnit. Letos jsme do naší soutěže zavedli i pár novinek. Tou největší je asi to, že na konci každého měsíce vyhlásíme vždy na páteční dětské mši sv. průběžné pořadí, a tomu nejlepšímu bude vždy předán putovní křížek, který pak může v nadcházejícím období nosit. Na konci roku pak vyhlásíme celkového vítěze, který se může těšit na zajímavou odměnu.

Taky jsme už stihli podniknout dvě ministrantské akce. Tou první byla účast na diecézní pouti ministrantů v Kroměříži, o týden později jsme se zase vydali na děkanoátní pouť na Velehrad. O obou těchto akcích se budete moci dočíst na našich oddílových stránkách www.tom1419.org.

Možná jste si už všimli, že jsme letos trochu „omladili“ a že se do služby u oltáře začínají mnohem víc zapojovat i menší kluci. Je to určitě jen a jen dobře. Ale taky to není samozřejmost. Proto chci moc a moc poděkovat hlavně vám rodičům, kteří nám své kluky k oltáři posíláte i vám, kteří je v této jejich důležité službě podporujete – ať už povzbuzením, nebo modlitbou. Taky slibujeme, že se našim klukům chceme i dál naplno věnovat, vždyť sloužit Pánu Bohu u oltáře je pro nás jistě velká čest.

Občas přijdou i chvíle, kdy se nám taky

něco nezadaří nebo kdy nám kluci trochu zazlobí. Tak vás chci poprosit o trpělivost a modlitbu. Spisovatelka M. Holková ve své knize Čao, Niku! (kniha o sv. Dominiku Saviovi, patronu ministrantů, o kterém se taky na schůzkách učíme) popisuje, jak odpovídá Dominikova maminka na sousedčin nárek nad tím, jaké má zlobivé děti a neví co si s nimi počít, že někdy nestačí ani proutek v ruce. „Jak to prosím vás děláte, že ten váš Nik je tak hodný, jako by ani nebyl klukem?“ Paní Saviová odpovídá: „Malý Nik prozatím nezarmoutil, ale také se umí občas roz dovádět. Denně jej však odpořoučím pod ochranu Panny Marie.“ Sou sedka na to: „Naši kluci se taky musí ráno modlit. Copak myslíte, že je k tomu nehoním?“ Moudrá žena se na ni podívá a říká: „Vynucená modlitba je jako hejno vrabců. Každá myšlenka letí jiným směrem. Vy sama se musíte za své děti více a vroucněji modlit.“

Honza Žalčík

Ptáme se kněze

V těchto dnech si připomínáme všechny věrné zemřelé. Proč jen „věrné“, proč ne všechny? Kdo jsou to „věrní zemřelí“ – jsou to jen věřící? Památku nevěřících si nemáme připomínat?

Snad záměrně se v názvu této památky zesnulých neuvádí slovo věřící. Pojem „věrný“ se může v tomto případě chápat ve smyslu věrnosti svému svědomí. Člověku, který se snaží žít podle svého svědomí a má touhu poznat pravdu o smyslu svého života, je nabízena cesta do věčného společenství s Bohem, i kdyby věřícím podle našich měřítek nebyl. Vzpomínáme tedy na duše všech těch, kterým není uzavřen vstup do Božího království. *otec Josef*

Pro děti

Rodiče v Bibli

Spoj čarou rodiče, kteří k sobě patří, a k matce doplň jméno dítěte, které spolu měli.

Adam

Alžběta

Abraham

Anna

Jakub

Eva

Josef

Maria

Zachariáš

Sára

Smějeme se

< Kaplan zpovídá malé děti, které jdou k prvnímu svatému přijímání. Jeden z hochů přistoupil ke zpovědnici s pláčem na krajíčku. Kněze nejdřív napadlo, jak je to krásné vidět takto zkroušeného kajícího, ale měl už své zkušenosti a tak se pro jistotu zeptal: „Co se ti stalo?“ „Prosím, on mě kopl!“ a ukázal na druhého chlapce.

„A proč tě kopl?“

„Že jsem ho předběhl...“

< Jedna maminka se modlila před spaním se svými 4 syny: Pavlem, Tomášem, Markem a Štěpánem. A jelikož byl zrovna svátek Všech svatých, přidala: "Svatý Pavle, oroduj za nás! Svatý Tomáši, oroduj za nás! Svatý Marku... Svatý Štěpáne..."

Jeden z kluků bezelstně dodal: "Svatý táto, oroduj za nás!"

Poděkování za Misijní neděli

Misijní neděle 19. října v naší farnosti proběhla na mimořádné úrovni. Díky Misijnímu klubku a všem, kdo se zapojili do přípravy, jsme mohli mít při mši svaté nejen bohatší liturgii o africký zpěv a obětní průvod reprezentující potřeby misíí, ale po obou mších proběhl i Misijní jarmark. Výtěžek jarmarku na misijní dílo činil téměř 14 tis. Kč. Nedělní sbírka, do níž se rovněž zapojily děti, vynesla 39,5 tis. Kč. K tomu přibyl ještě individuální dar 10 tis. Srdečné PánBůh zaplat' patří všem, kdo se o to zasloužili.

otec Josef

FARNÍ OBČASNÍK vychází příležitostně. Zodpovídá římskokatolický farní úřad, kam také můžete posílat své příspěvky, návrhy i kritiku. Určeno pro vnitřní potřebu. Neprodejné! Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení textů. Řídí redakční rada: P. Mgr. Josef Zelinka, Pavel Ludvík, Pavel Rafaja. Adresa redakce: Duchovní služba, nám. 3. května 166, 765 02 Otrokovice (577 922 337, e-mail: obcasnik@volny.cz, internet: www.otrokovice.farnost.cz)